

«El vel no ens tapa el cervell»

Les dones musulmanes que viuen a Catalunya afronten una doble discriminació

Foto: Hernán Piñera

«Bona tarda a totes, benvingudes?», ens diuen a la sala de l'Espai Jove la Fontana on es pretén parlar de la discriminació de les dones musulmanes en dos àmbits: l'educatiu i el laboral. Entre el públic només hi ha tres homes.

Les ponents estan tranquil·les, còmodes. Cheima El Jebary ens posa en context de la situació que van viure després de l'atemptat a la Rambla de Barcelona: com a cares visibles de l'islam van sentir l'obligació de sortir a justificar-se. A explicar, en ple estat de xoc, obvietats. Que les religions no en són responsables i menys encara les mares dels terroristes. Se'ls pregunta si van veure augmentada la islamofòbia. «Potser sí, però ja hi és sempre. De base?».

Se senten violentades tan sovint que és difícil pensar situacions en què això no passi. Najat Azzouzi recorda el dia que va decidir posar una foto seva al currículum: «Estava farta de gastar temps i T-10's en entrevistes inútils, si em volen agafar, que em vegin amb vel?». Azzouzi havia treballat durant anys cara al públic i sense hijab. Un dia va demanar una reunió per parlar del mal psicològic que li causava no poder ser ella mateixa. Sembla que va ser fàcil canviar la víctima de bàndol. «Aquest tema no te'l permetrem -li van dir-, cal prioritzar que no hi hagi malestar entre els clients».

Fajar Matloob parla també de com s'enganya la gent quan no es contracten dones amb vel per fer feines de cara al públic: «És una estratègia per ocultar la diversitat». El seu primer dia de

classe al grau d'higiene bucodental, la professora la va assenyalar davant de tothom, dient-li que tindria molts problemes per fer les pràctiques. ?Sembla que es pensin que el vel ens tapa el cervell?, comenta la Najat.

Professors que ridiculitzen l'alumnat, centres que no estan preparats per rebre les persones immigrants, les dificultats per llogar un pis, per trobar feina, per aconseguir pràctiques no remunerades, els crits pel carrer, *?ojalá-estuvierais-todas-muertas?*.

La Cheima ens explica que ella és considerada una dona exitosa per estar acabant una carrera universitària. Això li molesta. "Com és que els meus companys de classe no tenen aquest reconeixement? És ben bé que sí que és un miracle: he superat el sistema que tenia intenció d'excloure'm".

De mica en mica i gairebé sense adonar-nos-en, ens han fet tangible una realitat que ocultem i se'ns oculta. Les tres dones musulmanes -doble discriminació, com ens comenten elles-, ens han traslladat les responsabilitats. Ara tenim l'obligació de reflexionar sobre el paper que podem tenir cadascuna de nosaltres en aquesta lluita.